

LBRIIS

We know
books

Mihai Cătălin Păcuraru, Ionuț Chircalan
Unde este Dumnezeu?

Copyright © Mihai Cătălin Păcuraru, Ionuț Chircalan
Copyright © TRITONIC 2016 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în
domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PĂCURARU, MIHAI CĂTĂLIN

Unde este Dumnezeu? / Mihai Cătălin Păcuraru, Ionuț Chircalan

Tritonic, 2016

ISBN: 978-606-749-114-2

I. CHIRCALAN, IONUȚ

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: BOGDAN HRIB

Tehnoredactor: DAN MUȘA

Comanda nr. 166 / februarie 2016

Bun de tipar: februarie 2016

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Mihai Cătălin Păcuraru, Ionuț Chircalan

UNDE ESTE DUMNEZEU?

t...
TRITONIC

Cuprins

Cuvânt de cititor	9
Unde ești, Doamne?	
În cei ce suferă	
Suferința, răbdarea, binele și răul	15
Pentru ce îngăduie Dumnezeu răul?	19
Bucuria de a fi creștin	22
Riscul de a fi liber	25
Biserica – școala iubirii	28
Pentru ce S-a născut Hristos?	30
Depresia – cel mai frecvent „dar” de Crăciun	32
Semnificația creștină a bradului de Crăciun	34
Bucuria pentru binele celuilalt	37
Ecoul	39
Rugăciunea, leac pentru suflet	41
Închinarea în duh și în adevăr	44
Despre conștiință și credință	47
Încrederea și îndoiala cea bună și cea rea	50
Despre învierea din morți sau despre ieșirea din înșelarea stăpânirii demonice	54
Căința – drumul de la păcat la pocăință	62
Despre leacul uitat al milosteniei	65

Iubirea vrăjmașilor	67
Copilăria – vârsta inocenței?	71
Religia și școala	74
Sindromul toleranțocrației sau al lui „fă ce vrei”	76

în cei ce Mă caută

Ce citim pentru hrana sufletului	
sau de ce citim o carte cu un conținut religios	85
<i>Biblia sau Sfânta Scriptură</i> – lămuriri	89
<i>Vechiul Testament</i> – lămuriri	92
<i>Noul Testament</i> – lămuriri	100
Sfânta Biserică	103
Biserică – școala și calea mântuirii	106
Despre egalitatea dintre bărbat și femeie în Biserică	107
Chemarea omului la comuniunea cu Dumnezeu – chemarea la participarea la Providență	114

în cei ce Mă primesc

Sfintele Taine – introducere	119
Sfintele Taine de primire în creștinism: Botezul, Mirungerea și Împărtășania (Euharistia)	122
Sfânta Taină a Spovedaniei	127
Sfânta Taină a Împărtășaniei (Euharistia – Cuminecătura)	132
Taina Sfântului Maslu – lămuriri	137
Sfânta Taină a Nunții – lămuriri	141
Sfânta Taină a Hirotoniei – lămuriri	151
Menirea Preoției	154
Ierurgiile – lămuriri	159
Sfințirea apei – Aghiasma mică	162
Aghiasma mare	164
Sfârșitul omului – trecerea la cele veșnice	167

în cei ce Mă păstrează

Importanța Sfântului Ioan Botezătorul, ultimul dintre Proorocii Vechiului Testament	177
Postul Paștelui	184
Cântările din Postul Mare – îndemn la regăsirea de sine	186
Venind Domnul spre pătimirea Sa cea de bunăvoie	190
Cultul Maicii Domnului în Biserică	199
Cinstirea Sfintei Cruci sau bucuria de a fi împreună cu Hristos	204
Simbolistica peștelui în Biserica creștină	207
Gânduri la început de an	209
Cuvânt de învățătură	211
Nebun pentru Hristos în secolul XXI	212
Dumnezeu este bun și drept	214
Imn de slavă	215

Suferința, răbdarea, binele și răul

„Cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează nu este vrednic de Mine.

*Cine ține la sufletul lui îl va pierde,
iar cine-și pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi.”*

(Matei 10, 38-39)

Viața pe pământ este un dar și o responsabilitate; este timpul oferit nouă de Dumnezeu, Creatorul și Purtătorul nostru de grijă, pentru a ne decide dacă dorim să trăim veșnic, adică să ne bucurăm de iubirea și de preaplinul vieții Lui nemuritoare în veci.

Este o „ofertă” irezistibilă (din Vinerea Mare și până la sfârșitul veacurilor), dar nu tocmai ușor de atins. Aceasta pentru că, odată cu primul păcat săvârșit de om, și după aceea prin dependența tot mai mare a firii noastre de cele trecătoare și muritoare, săvârșirea binelui a devenit dificilă și este adesea împletită cu dureri. A alege binele, dreptatea, adevărul, curăția sufletească, fidelitatea conjugală, iubirea dezinteresată, mila față de cei săraci, suferinzi, singuri, toate acestea implică efort, lepădare de sine, dăruire, mărinimie, jertfă, într-un cuvânt: CRUCEA, unirea *cu* și mărturisirea *lui* Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, Cel Răstignit și Înviat.

Căderea din Rai, prin păcatul primilor oameni, Adam și Eva, nu a fost o cădere abisală precum a îngerilor întunecați. Omul a căzut fiind înșelat și, de aceea, Dumnezeu ne-a dat șansa de a ne recupera

din această stare. Ba mai mult, din dragostea Lui nețărnută față de noi, ne-a promis și trimis un Răscumpărător, pe Însuși Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos. Acesta a reînnoit puterile omenești, însănătoșind voința, rațiunea și inima firii noastre în Trupul Său, alegând, ca om, mai bine moartea pe nedrept, decât o viață egoistă, în neascultare și despărțire de Dumnezeu și de om.

Știind că va pătimi, El S-a rugat ca toți oamenii să se mântuiască și „să fie una” (Ioan 17, 2) în iubire, adică să urmeze, cu ajutorul harului izvorător din Trupul și Sângele Său sfințit, pilda de iubire divină. În Grădina Ghetsimani, Mântuitorul a biruit frica morții, învățându-ne ascultarea de Dumnezeu, iar pe Cruce fiind pironit și batjocorit pe nedrept, ne-a învățat iertarea vrăjmașilor de dragul Celui Îndelung răbdător Ce răsare soarele și dă ploaia și peste cei buni și peste cei răi (Matei 5, 45), așteptând întoarcerea lor.

Timpul vieții acesteia este destinat dobândirii Duhului Sfânt, mărînimiei de suflet, întristării pentru păcatele săvârșite și părerii de rău pentru cei care făcând răul se condamnă singuri la nefericire și la chinul fără de sfârșit. De aceea, deși suferința, durerea, moartea însoțesc pe toți oamenii pe acest pământ, ele sunt asemenea durerilor femeii ce naște, niște simptome pasagere, menite să ia sfârșit dacă se „naște” om viu, purtător de Duh.

În fața greutăților, creștinul autentic spune precum bunul și dreptul Iov: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat!” (Iov 1, 21) ... Facă-se voia Ta Doamne!, conștient că, în bunătatea Sa fără seamăn, Dumnezeu le rânduieste pe toate spre folosul făpturii. Suferința din această lume este precum cea a copilului abia născut, care plânge o scurtă vreme până ce ajunge în brațele mamei sale mult dorite, uitând de cele îndurate până atunci.

„Conviețuirea” cu răul în această lume este o lecție de viață. Prin ea învățăm că răul nu este de dorit, că nu este totuna cu binele, că nu este o alternativă, oricât de rebeli am fi. Învățăm că binele merită

săvârșit chiar dacă am avea de suferit pentru el, pentru că binele rodește la rândul său bine, iar în final fericirea veșnică. Învățăm că nimeni nu poate face binele fără ajutorul de Sus și nimeni nu este fără de păcat, adică fără o parte oricât de mică de rău, afară de Dumnezeu. Învățăm că iertând ne asemănăm cu Dumnezeu, iar făcând binele celor care ne fac rău suntem dăruitori de Rai, adică le împărtășim măcar în această viață lumina Lui. Învățăm, în sfârșit, că răul nu ține de om, ci de tatăl minciunii, ucigașul de oameni, diavolul, cel plin de invidie și de ură. Învățăm că viața de aici este net inferioară celei ce va să fie, deci nu se cade să ne alipim sufletul de ea în mod excesiv.

Cu toate acestea, adesea nu învățăm mai nimic. Reacționăm impulsiv, plini de frică, deznădăjduiți, pentru că încercăm să trăim pe cont propriu, încercăm să obținem fericirea după cum credem noi, neștiind pentru ce ne aflăm aici sau desconsiderând Atotînțelepciunea și grija lui Dumnezeu atotcuprinzătoare.

Este firesc, este de înțeles, este omenește, dar nu creștinește. La fel gândeau oamenii înainte de venirea lui Hristos. Iată ce spunea regele și psalmistul David, făcându-se parcă vocea tuturor celor nedreptățiți:

„Iar mie, puțin a fost de nu mi-au alunecat picioarele, puțin a fost de nu s-au poticnit pașii mei./ Că am pizmuit pe cei fără de lege, când vedeam pacea păcătoșilor./ Că n-au necazuri până la moartea lor și tari sunt când lovesc ei./ De osteneți omenești n-au parte și cu oamenii nu sunt biciuiți./ Pentru aceea îi stăpânește pe ei mândria și se îmbracă cu nedreptatea și silnicia./ Din răutatea lor iese nedreptatea și cugetele inimii lor ies la iveală./ Gândesc și vorbesc cu vicleșug, nedreptate grăiesc de sus./ Până la cer ridică gura lor și cu limba lor străbat pământul./ Pentru aceasta poporul meu se ia după ei și găsește că ei sunt plini de zile bune/ Și zice: «Cum? știe aceasta Dumnezeu? Are cunoștință Cel Preaînalt?/ Iată, aceștia

sunt păcătoși și sunt îndestulați. Veșnic sunt bogați»./ Iar eu am zis: «Deci, în deșert am fost drept la inimă și mi-am spălat întru cele nevinovate mâinile mele,/ Că am fost lovit toată ziua și muștrat în fiecare dimineață».” (Psalmul 72, 2-14)

Pentru ce îngăduie Dumnezeu răul?

*„Și veți fi urâți de toți pentru numele Meu;
iar cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.”*
(Matei 10, 22)

Nedumeriri îndurerate ca aceasta, asemenea scâncetului mut al unui prunc avortat de părinții săi, par a fi întru totul îndreptățite, justificate. De ce permite Dumnezeu atâtea încălcări ale poruncilor Lui? De ce permite o stare răsturnată a valorilor, de ce nu răsplătește imediat potrivit faptelor? De ce permite moartea celor drepti?

Nu știm. Însă, poate pentru a ne respecta libertatea sau pentru că, spre deosebire de acei părinți nefericiți, Dumnezeu poate să ofere din nou viața, viață veșnică, răsplată veșnică, dreptate fără egal, pe EL Însuși – Viața din veci.

Cunoscând aceasta în rugăciune, de la Duhul Sfânt, psalmistul mărturisește plin de optimism, întărind în nădejde pe toți cei obidiți și prizoniți pe nedrept în această lume:

„Dacă aș fi grăit așa, iată aș fi călcat legământul neamului fiilor Tăi./ Și mă frământam să pricep aceasta, dar anevoios lucru este înaintea mea./ Până ce am intrat în locașul cel sfânt al lui Dumnezeu și am înțeles sfârșitul celor răi:/ Într-adevăr pe drumuri viclene i-ai pus pe ei și i-ai doborât când se înălțau./ Cât de iute i-ai pustiit pe ei! S-au stins, au pierit din pricina nelegiurii lor./ Ca visul celui ce se deșteaptă, Doamne, în cetatea Ta chipul lor de nimic l-ai făcut./

LBPS | We know
back

De aceea s-a bucurat inima mea [de Dumnezeu *n.n.*] și rărunchii mei s-au potolit./ Că eram fără de minte și nu știam; ca un dobitoc eram înaintea Ta. Dar eu sunt pururea cu Tine./ Apucatu-m-ai de mâna mea cea dreaptă. Cu sfatul Tău m-ai povățuit și cu slavă m-ai primit.” (Psalmul 72, 15-23).

Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului și nici a dreptului. Să nu uităm că El „*răsare soarele și peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreapți și peste cei nedreapți*” (Matei 5, 45). Oarecând, a dat mană evreilor în pustie, deși aceștia s-au lepădat de Domnul încă fiind sătui (Ps. 77, 34), iar la Cina de Taină S-a dat în Sfânta Împărtășanie pe El Însuși lui Iuda, deși acela avea să-L vândă. Dumnezeu a iertat și ne-a învățat să iertăm nemăsurat, cu lărgime de inimă asemenea Lui – „*de șaptezeci de ori câte șapte*” (Matei 18, 21-22). Astfel, altădată, a iertat pe păgânii care s-au oprit de la rău: „*Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, că s-au întors din căile lor cele rele. Și i-a părut rău Domnului de prezicerile de rău pe care li le făcuse și nu le-a împlinit.*” (Iona 3, 10) și, tot așa, a iertat și iartă pe toți păcătoșii care vin la El cu sinceritate.

Dumnezeu nu vrea moartea, suferința, durerea. Le îngăduie doar ca cernere sau ultim antidot la moartea sufletească, la moartea veșnică. Le permite pentru că ne dorește curățiți de păcat, ne vrea prieteni doar ai Lui, ca să nu ajungem robii celui rău. De aceea „*ne și amenință uneori cu gheena*, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, iar *alteori ne făgăduiește împărăția cerurilor, ca măcar cu acest mod să ne poată atrage la El*”.

Solidaritatea în suferință poate fi o motivație pentru a suporta răul cu stoicism. „*Luptă-te cu tine, înfruntă cu seninătate toate greutățile vieții prezente și nu te plânge de suferință; cu atât mai mult, cu cât azi aproape nu există familie care să nu fi încercat cele mai crunte dureri.*” spunea Valeriu Gafencu, unul din miile de prizoniți ce s-au sfințit în închisorile comuniste.

Totuși, suferința omului pe pământ, oricât de drept ar fi, nu este lipsită de sens, nu este inutilă. Are rolul de a ne maturiza ca persoane: „*Omul care nu trece prin încercări, care nu vrea să-l doară nimic, care nu vrea să fie mâhnit sau să i se facă vreo observație, ci vrea să trăiască bine, este în afara realității duhovnicești*” (Sf. Cuv. Paisie Aghioritul). Având parte de suferință, devenim o celulă din Trupul lui Hristos, ne conectăm la suferința pătimirii Lui pentru noi cei păcătoși, la durerea Lui pentru indiferența, egoismul, egocentrismul, nepotismul și celelalte pseudo-iubiri pe care le inventăm și reinventăm ca să evităm iubirea totală propusă și mărturisită de El.

Frumos, mântuitor ar fi să citim *Scripturile*, să mergem la biserică, să fim alături de Dumnezeu Cel adevărat, nu de cel închipuit de noi și să înțelegem: „*Fiecare cade singur. Dar ne mântuim în comunitate, în comunitatea Bisericii!*” (Sfântul Ciprian), în unire cu Hristos și cu toți. Dumnezeu să ne ajute!

Bucuria de a fi creștin

Modul de viață al omului contemporan este așezat, de obicei, în contrast cu ceea ce se crede a fi un creștin. Dacă primul este văzut ca un om căutător al confortului, al bunăstării economice, al împlinirii propriilor capricii, creștinul pare a fi un om, cel mai adesea, introvertit, cu un excesiv spirit de autoanaliză și autoflagelare, neîncrezător în propriile aptitudini și, adesea, un moralist justițiar față de cei din jur. El știe foarte bine cum stau lucrurile, cum trebuie să trăiască un om, dar pare a nu fi în stare să se ridice la aceste „standarde”, în pofida eforturilor susținute pe care le face.

Din această perspectivă, este foarte firească întrebarea: unde mai regăsim, în tot acest univers gri, bucuria de a fi creștin pe care au cunoscut-o și transmis-o Sfinții Apostoli primilor creștini și apoi, mai departe, în perioada persecuțiilor romane, milioanele de mucenici? În ce constă ea, dacă mai există?

Ca să răspundem la aceste întrebări, cel mai indicat ar fi să „gustăm” din această experiență. Altfel, încercarea noastră de a pătrunde acest mister doar cu mintea se va dovedi nu doar ceva nepotrivit, dar și un eșec. Nu poți înțelege iubirea, mila, bunătatea, iertarea, rugăciunea fără a le practica, fără a fi pătruns de Duhul lor. Și toate acestea se învață în relația cu celălalt (om), prin ieșirea din egoism, prin renunțarea la preocuparea excesivă de sine.

Iată ce ne învață o pildă:

„Trăia odată o fată singuratică ce căuta cu disperare iubirea. Într-o zi, pe cand se plimba prin pădure, ea a găsit acolo două păsări cântătoare. Le-a luat acasă și le-a pus pe amândouă într-o colivie. Fata le-a dat de mâncare iar păsările, în scurt timp, au început să crească în puteri. În fiecare dimineață ele o trezeau și o salutau cu un cântec minunat. Fata simțea o iubire profundă pentru păsări. Îi plăceau atât de mult cântecele lor încât și-ar fi dorit ca melodiile acestora să dureze o veșnicie.

Într-una din zile, din neatenție, fata a lăsat ușa coliviei deschisă. Pasărea mai mare și mai puternică dintre ele a zburat atunci ieșind afară.

Fata a urmărit-o cum se rotea în aer în jurul ei. Dar, cuprinsă de frică nu cumva ca pasărea să zboare și să nu se mai întoarcă, în momentul în care aceasta se apropie de fată, copila o prinse brusc și cu sălbăticie din zbor. A strâns-o mulțumită în mâini. Inima ei se bucura acum de succesul pe care îl repurtase. Puțin a durat însă această bucurie, căci, a simțit, treptat, că pasărea pe care o ținea cu putere în mâinile ei nu mai opunea rezistență și nu se mai mișca. Când a deschis mâna, a văzut îngrozită că pasărea era moartă. Prinderea bruscă, din iubirea ei disperată, o omorâse.

Fata a observat apoi că și cealaltă pasăre se pregătea să iasă pe ușa coliviei. A privit lung și, resemnată, a înțeles nevoia acesteia de libertate, nevoia de a zbura pe cerul albastru și liber. Cuprinsă de milă, a luat cu grijă pasărea în mâini și a ridicat-o încet deasupra capului, ajutând-o să-și ia zborul. Pasărea s-a învărtit o dată, de două ori, de trei ori... Fata privea cu încântare bucuria păsării aflată în libertate. Inima copilei nu se mai gândea la pierdere. Voia doar ca pasărea să fie fericită. Dintr-o dată, pasărea zbură mai aproape, și mai aproape, până ce se așează pe umărul fetei. Aici începu să cânte cea mai dulce melodie pe care fata o auzise vreodată.”